

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku W. G.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta m. W.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 12 stycznia 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120,- (sto dwadzieścia) złotych
z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił
apelację wnioskodawcy W. G. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 4

sierpnia 2014 r., którym oddalony został wniosek o wpisanie w oznaczonej księdze wieczystej roszczenia o zwrot wywłaszczonej nieruchomości na podstawie art. 138 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (dalej jako u.g.n.). Oddalenie wniosku przez Sąd pierwszej instancji, a następnie apelacji wnioskodawcy nastąpiło ze względu na uznanie, z powołaniem się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniach z dnia 24 maja 2001 r., sygn. akt IV CZ 141/00 oraz z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt V CSK 290/12, że do czasu wydania przez organ administracyjny pozytywnej decyzji o zwrocie nieruchomości nie można skutecznie powoływać się na roszczenie, które mogłoby być podstawą ujawnienia w księdze wieczystej, zgodnie z art. 16 ust. 2 pkt w ustawy o księgach wieczystych i hipotece (dalej jako u.k.w.h.). Ze względu na niedołączenie decyzji o zwrocie nieruchomości lub informacji o postępowaniu w tej sprawie nie można żądania wnioskodawcy traktować jako roszczenia podlegającego ujawnieniu w księdze wieczystej.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 16 ust. 2 pkt 2 w związku z art. 16 ust. 1 u.k.w.h. i w związku z art. 136 ust. 3 u.g.n. przez błędną ich wykładnię. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenia kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę Skarb Państwa Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, tj. wyjaśnienie, czy skoro żądanie zwrotu wywłaszczonej nieruchomości, zawarte we wniosku opartym na podstawie art. 136 ust. 3 u.g.n. jest roszczeniem, względnie roszczeniem przyszłym o przeniesienie własności nieruchomości, to czy

może podlegać wpisowi do księgi wieczystej na podstawie art. 16 ust. 2 pkt 2 u.k.w.h. na wniosek uprawnionego do wystąpienia z wnioskiem na podstawie art. 136 ust. 3 u.g.n. od chwili wystąpienia z takim wnioskiem.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i w doktrynie jest utrwalone, znane stanowisko, jakie muszą być spełnione warunki prawne, aby można uznać za zasadne przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Warunki te nie zostały uwzględnione przez skarżącego, także mając na uwadze publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej i potrzebę rozwoju prawa. Z uzasadnienia wniosku wynika, że jednolite stanowisko na postawione pytanie wyraża w swym orzecznictwie Sąd Najwyższy i na poparcie tego pozwany przytacza stosowne orzeczenia. Jednocześnie stwierdza, że go dotychczasowy punkt widzenia Sądu Najwyższego nie zadowala i uważa, że Sąd Najwyższy jeszcze raz winien problem rozważyć. Nie bierze pod uwagę, że to nie jest przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przeciwnie, utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego, akceptowane również przez sądy powszechne, czego dowodem jest zaskarżone postanowienie, analizujące jeszcze raz w uzasadnieniu problem postawiony przez skarżącego w tym samym kierunku dowodzi, że nie ma istotnego problemu prawnego. Przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie są więc spełnione.

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.